

Nr 266.

Av herr **Olsson** i Broberg, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 104, med förslag till skogsvårdslag.

I proposition nr 104 den 10 mars 1923 har Kungl. Maj:t för riksdagen framlagt förslag till skogsvårdslag.

Kungl. Maj:ts förslag synes allt för djupgående, för att icke säga onödigt omlägga den nuvarande lagstiftningen å ifrågavarande område. Det torde vara önskvärt, att den nya lagen måtte så långt som möjligt ansluta sig till hittills gällande lagstiftning, vilken lär kunna givas det vitsordet att hava väl fyllt därmed avsett ändamål och därjämte också under dess tillämpning inarbetats i allmänna uppfattningen och sålunda icke utan tvingande skäl böra allt för radikalt omläggas i vidare mån än därmed kan vinnas reella fördelar.

Den kritik, som förslaget underkastats från sakkunnigt håll, särskilt vid sishållna skogsvårdsstyrelsernas ombudsmöte i Stockholm såväl av skogsägare som skogstjänstemän, torde förtjäna stort beaktande.

Bland andra mot kungl. förslaget gjorda anmärkningar har under-tecknad ansett sig särskilt böra framhålla nedan angivna synpunkter.

Om kungl. förslaget upphöjes till lag, skulle skogsvårdsstyrelsernas fiskaliska verksamhet träda allt för mycket i förgrunden, en mängd onödiga rättegångar framkallas och skogsvårdsstyrelserna ställas i en obehaglig motsättning mot skogsägarna. Vidare skulle genom tvånget att använda överkvalificerad arbetskraft kostnaderna bliva orimligt höga.

Från lagens tillämpning äro enligt 2 § i förslaget undantagna de delar av Västerbottens och Norrbottens län, vilka icke tillhöra Lappmarken. Något viktigare skäl för att där fortfarande tillämpa den föråldrade dimensionslagen torde emellertid icke föreligga.

I 3 § föreslagen definition på »yngre skog» bör utgå, ty självföryngring kan ofta erhållas från skog, som är så ung att slutavverkning i densamma från skogsvårdssynpunkt sett icke ens kan ifrågasättas.

I 7 § omnämnd undersökning bör icke uteslutande få göras av tjänsteman med högre skoglig utbildning, utan jämväl av annan skogsvårdsstyrelsens tjänsteman, där ärendets vikt icke kräver annorlunda.

Att, såsom föreslås i 8 §, när avverkningsförbud är meddelat, ärendet alltid skall avgöras av domstol, är både onödigt och olämpligt.

Bihang till riksdagens protokoll 1923. 4 saml. 94 häft. (Nr 266—268.)

Domstolen kan knappast inrymma kompetens att döma i saken, varför dess utslag torde bli helt beroende av resultatet av den undersökning, som skall göras efter länsstyrelsens förordnande.

Den nu gällande provisoriska skogslagens bestämmelse om rätt för tjänstemän med högre skoglig utbildning att meddela provisoriskt avverkningsförbud har visat sig gagnelig och bör bibehållas.

Mot 10 § anmärkes, att det är fullkomligt omöjligt att i varje fall kunna avgöra, huruvida vid avverkning en tillfredsställande naturlig återväxt blivit tryggad. I stället bör föreskrivas, att i paragrafen omnämnda åtgärder skola vidtagas, om tillfredsställande naturlig återväxt ej kan inom skälig tid påräknas.

Beträffande 19 § påpekas, att en bestämmelse om att efter föregången syn Konungen skall förordna, huruvida en trakt skall såsom svårförnygrad vara underkastad vissa bestämmelser, skulle för vissa län medföra oerhörda besvär och kostnader, för så vitt ej länet i sin helhet kan förklaras som svårförnygrad. Vida lämpligare och enklare är att åt skogsvårdsstyrelserna överlämna bestämmandet, med rätt för skogsägaren att anföra besvär hos länsstyrelsen.

I 26 § föreskrivna straff för varje avverkning i strid mot lagen, varigenom en person, som i god tro gör en oriktig avverkning, skulle dömas som lagbrytare, torde icke äga stöd i allmänna rättsmedvetandet. Genom en sådan straffpåföljd skulle en skogsägare, för att vara säkerställd, icke våga avverka något utan föregången utsyning eller stämpling av skogsvårdsstyrelsen, varav följden i praktiken skulle bliva ett indirekt utsyningstvång.

Straffpåföljd bör inträda först då avverkning sker i strid mot meddelat förbud eller anvisning.

I 29 § föreslagen bestämmelse om andel i böter och i behållning vid försäljning av förbrutet virke för åklagaren (skogsvårdsstyrelsens ledamöter och tjänstemän) är icke sympatisk. Ifrågakvarande medel böra odelade tillfalla skogsvårdsstyrelsens kassa.

Med stöd av vad sålunda anförts får undertecknad hemställa,

att riksdagen måtte med avslag å Kungl. Maj:ts proposition antaga här bilagda förslag till skogsvårdslag.

Stockholm den 5 april 1923.

Oscar N. Olsson.

I motionen instämma:

Oscar Lundquist.

P. M. Olsson.

Emil Bengtsson.

Bilaga

Förslag

till

Skogsvårdslag.

1 kap. Lagens ändamål och omfattning.

1 §.

Skogsmark skall användas till skogsbörd i enlighet med vad i denna lag stadgas.

Uppsikt över att detta varder iakttaget skall för varje landstingsområde, där denna lag äger tillämpning, utövas av den skogsvårdsstyrelse, som där skall finnas, samt den av skogsvårdsstyrelsen för sådant ändamål antagna personal ävensom de inom kommunerna tillsatta skogsvårdskommittéer.

I fråga om skogsmark, som är underkastad bestämmelserna i denna lag och belägen inom området för stad, som icke deltagar i landsting, utövas uppsikten av skogsvårdsstyrelsen inom det landstingsområde, varav staden omgives, samt av styrelsens personal.

2 §.

1 mom. Från tillämpningen av denna lag undantagas:

1) skogar, som äro underkastade bestämmelserna i förordningen angående utsyning å viss skog inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden;

2) inom Kopparbergs och Gävleborgs län vid storskifte avsatta häradsallmänningar och besparingsskogar;

3) skogar, som lyda under lagen angående vård av kommunskogar, sockenallmänningskogar samt vissa stiftelsers med flera skogar;

4) skyddsskogar;

5) statens till bergshanteringens understöd anslagna skogar;

6) skogar å statens utarrenderade jordbruksdomäner och å ecklesiastika boställen; samt

7) övriga här ovan ej nämnda skogar, varå förordningen den 26 januari 1894 angående hushållningen med de allmänna skogarna i riket äger tillämpning eller som avses i 4 § av nämnda förordning.

2 mom. Ligger skog, som i punkterna 7) eller 8) angives, i samfällighet med skog, som lyder under denna lag, skall lagen äga tillämpning å det samfällda skogsområdet i dess helhet.

2 kap. Om avverkning.*Om avverkning av yngre skog.*

3 §.

I yngre skog må ej avverkning ske annorledes än genom för beståndets utveckling ändamålsenlig gallring, för så vitt ej skogsvårdsstyrelsen, enligt vad i 4 § här nedan stadgas, därtill lämnar tillstånd.

4 §.

1 mom. Tillstånd till avverkning i yngre skog utöver vad i 3 § sägs må av skogsvårdsstyrelsen medgivas allenast

1) där för tillgodoseende av fastighetens eller därmed sambrukad fastighets oundgängliga husbehov eller av sådan rätt till husbehovsfång från fastigheten, som tillkommer innehavare av avverkningsrätt, vilken uppkommit före den 1 januari 1923, icke finnes tillgång till annan skog å fastigheterna eller behovet icke lämpligen kan tillgodoses från sådan; eller

2) där avverkningen är avsedd att ingå såsom led i en rationell skogshushållning eller eljest överensstämmer med en god skogsvård.

Tillstånd, varom nu sagts, må dock ej lämnas utan att skogsvårdsstyrelsen finner särskilda skäl därtill föreligga; ägande styrelsen vid sådant tillstånd jämväl meddela de villkor eller andra föreskrifter, som av förhållandena påkallas.

2 mom. Virke, som jämlikt 1 mom. 1) blivit avverkat för husbehov, må ej användas för annat ändamål utan skogsvårdsstyrelsens tillstånd.

Om avverkning av äldre skog.

5 §.

Avverkning av skog, vilken icke är att anse som yngre, må ej så bedrivas och ej heller må efter avverkning så förfaras att skogens återväxt äventyras.

Ej heller må utan skogsvårdsstyrelsens tillstånd avverkning för annat ändamål än i 4 § 1 mom. 1) sägs äga rum i sådan omfattning, att fastigheten därigenom skulle komma att för framtiden lida brist på för husbehov behövlig skog enligt ortens förhållanden; dock att utan hinder härav avverkningsrätt, som upplåtits före den 1 januari 1923, må tillgodogöras i enlighet med vad förut gällande lag medgivit.

Gemensamma bestämmelser.

6 §.

Vill någon, med hänsyn till av honom tillärnad eller påbörjad avverkning, påkalla yttrande av skogsvårdsstyrelsen, huruvida viss skog är att anse såsom yngre eller huru avverkning bör företagas utan att stadgandena i 3 eller 5 § varda överträdna, äge han därom göra skriftlig ansökan hos skogsvårdsstyrelsen, som därefter lämnar sökanden anvisning.

Anvisning må ock av skogsvårdsstyrelsen lämnas i varje fall, där styrelsen anser sådan vara påkallad.

Avverkning, som företages i full överensstämmelse med sådan anvisning, är att anse som laglig.

7 §.

1 mom. Finner skogsvårdsstyrelsen förutgående undersökning å marken vara behöfelig för prövning av fråga, varom i 4, 5 eller 6 § sägs, verkställas sådan undersökning av någon styrelsens tjänsteman.

Kostnad för dylik undersökning eller utredning skall utgå av medel, som av skogsvårdsstyrelsen förvaltas; dock skall nödig hantlangning utgöras av sökanden.

2 mom. Skogsvårdsstyrelsens slutliga beslut i ärende, varom i 4, 5 eller 6 § sägs, skall angiva den tid, högst fem år, för vilken detsamma skall gälla, samt så fort ske kan bevisligen tillställas sökanden.

8 §.

1 mom. Sker avverkning i strid mot bestämmelserna i detta kapitel eller mot anvisning, som enligt detsamma meddelats, eller företages utstämpling eller därmed jämförlig åtgärd för avverkning, som kan antagas komma i strid mot nämnda bestämmelser eller anvisningar, äger skogsvårdsstyrelsen meddela förbud att å den fastighet, där avverkning sålunda ägt rum eller planlagts, utan skogsvårdsstyrelsens tillstånd verkställa avverkning, med rätt för skogsvårdsstyrelsen att begränsa förbudet att gälla allenast viss del av fastigheten eller eljest på visst sätt inskränka förbudet, såsom genom tillåtelse att avverka vissa träd, eller att avverka till den av förbudet berörda fastighetens eller med denna sambrokad fastighets oundgängliga husbehov.

Innan förbud varder meddelat, skall fastighetens ägare samt, där avverkning verkställts av eller planlagts av annan, jämväl denne beredas tillfälle att yttra sig i ärendet; finner skogsvårdsstyrelsen saken sådan, att den ej kan tåla uppskov, må skogsvårdsstyrelsen dock meddela förbud tillsvidare och intill dess annorlunda varder förordnat.

Förbud, som nu sagts, skall utan hinder av besvär genast träda i kraft.

2 mom. Hos skogsvårdsstyrelsen anställd tjänsteman med högre skoglig utbildning äger att meddela förbud, som ovan sagts, å styrelsens vägnar. Om sålunda meddelat förbud göre tjänstemannen utan dröjsmål anmälan hos skogsvårdsstyrelsens ordförande, och ankommer därefter på styrelsen att i ärendet förordna. Om dylikt förbud ej inom tjugo dagar från den, då det delgavs, den dagen oräknad, blivit av skogsvårdsstyrelsen fastställt, vare detsamma förfallet.

3 kap. Om betryggande av återväxt.

9 §.

Där vid avverkning icke kvarlämnas skog av sådan täthet och beskaffenhet att densamma kan anses nöjaktig, eller en tillfredsställande naturlig återväxt ej kan inom skälig tid påräknas, skola sådana åtgärder vidtagas, som äro erforderliga för att nöjaktig återväxt inom skälig tid efter avverkningen kommer att finnas å det avverkade området. Därå uppkommen återväxt skall vidmakthållas, tills densamma nått den utveckling, att den ej längre är att räkna som plantskog.

10 §.

Uppkommer i skog skada genom brand, storm, snöbrott, insektshärjning eller annan dylik händelse eller genom betning av hemdjur, skall vad i 9 § föreskrivits

om vidtagande av åtgärder för betryggande av nöjaktig återväxt efter avverkning äga motsvarande tillämpning, ändå att skyldighet därtill enligt sagda paragraf ej föreligger.

Där markens ägare ej uppsåtligen förorsakat eller genom åsidosättande av någon honom åliggande skyldighet vållat skadegörelsen, och denna ej heller uppkommit genom betning av hemdjur, må åtgärder för återväxtens betryggande icke fordras till större kostnad än som motsvarar värdet av de vid skadegörelsen fällda träd, som finnas kvar å området eller av ägaren tillgodogjorts, ävensom av de kvarstående träd, vilka blivit så skadade, att de ej böra bibehållas eller eljest måste såsom hinderliga för betryggandet av nöjaktig återväxt borttagas, jämte den ersättning markägaren i anledning av skadan uppburit eller kunnat uppbära.

11 §.

För vidtagande av åtgärder, som kunna vara erforderliga för betryggande av skogsåterväxt, är skogsmarkens ägare ansvarig. Är tvist om äganderätten till marken, skall såsom ägare anses den, vilken med äganderättsanspråk innehar densamma.

Har avverkning företagits av tidigare ägare eller av avverkningsrättsinnehavare, vare jämväl denne gentemot skogssvårdsstyrelsen ansvarig för kostnaderna för de återväxtåtgärder, som av hans avverkning föranledas, men må han av markens ägare söka åter vad han för sådant ändamål utgivit, därest ej annat blivit avtalat eller, vad angår avverkningsrättsinnehavare, han genom överskridande av den upplåtna avverkningsrätten själv varit vållande till att åtgärderna måst vidtagas.

12 §.

Finner skogssvårdsstyrelsen avverkning så utförd, att återväxten är äventyrad, eller att åtgärd, som skall vidtagas för betryggande av återväxt, icke varder verkställd så snart ske kan, söke styrelsen med den eller dem, som lagenligt äro ansvariga för återväxtens betryggande, träffa överenskommelse om de åtgärder, som för berörda ändamål böra vidtagas, och om den tid, inom vilken envar av åtgärderna skall vara fullgjord. Sådan överenskommelse skall avfattas skriftligen.

13 §.

Kan ej sådan överenskommelse, som omnämnes i 12 §, träffas, eller har skogssvårdsstyrelsen anledning antaga att avverkning är utförd i strid mot 9 § eller att åtgärd för återväxtens betryggande inom behörig tid varder åsidosatt, äger skogssvårdsstyrelsen hos länsstyrelsen påkalla undersökning å stället av en skogsstatens tjänsteman med biträde av två gode män på sätt stadgas i 27 § av denna lag. Förrättningsmannen skall till skogssvårdsstyrelsen avgiva redogörelse över undersökningen jämte förslag till de åtgärder, som för markens försättande i skogbärande skick anses nödiga, samt beräkning av kostnaderna härför.

Kostnaden för sådan undersökning skall förskjutas av skogssvårdsmedel men gäldas av den för återväxten ansvariga.

14 §.

Kan skogssvårdsstyrelsen, efter övervägande av de i undersökningsinstrumentet innehållna förslag, träffa överenskommelse med den för återväxten ansvarige, om

de åtgärder, som böra vidtagas för markens återställande i skogbärande skick och om den tid, inom vilken envar av åtgärderna skall vara fullgjord, skall överenskommelsen skriftligen upprättas och lände därefter till efterrättelse.

Kan ej överenskommelse träffas, eller hava överenskomna åtgärder blivit åsidosatta, äger skogsvårdsstyrelsen instämma saken till domstol.

15 §.

Vad genom överenskommelse eller domstols utslag blivit bestämt om åtgärder för betryggande av återväxt samt om tiden därför vare gällande mot framtida ägare av skogsmarken.

16 §.

Det ankommer på skogsvårdsstyrelsen att på den för återväxten ansvariges bekostnad föranstalta om vidtagande av åtgärd, som enligt överenskommelse eller domstols utslag bestämts men befunnits eftersatt.

17 §.

Har åtgärd blivit enligt 16 § genom skogsvårdsstyrelsens föranstaltande vidtagen, äger på framställning av styrelsen överexekutor låta hos vederbörande omedelbart uttaga kostnaderna för såväl själva åtgärden som den föregående besiktningen, där styrelsen visar, att försummelse befunnits föreligga och kostnadsbeloppet medelst behöriga räkningar styrkes.

Vill den, av vilken kostnad sålunda utsökts, emot det till betalning fastställda beloppet anställa klander eller eljest söka återvinning, stämme in talan därom till domstol sist inom tre månader från det uttagning av beloppet ägt rum eller, där förutan, betalning skett med förbehåll om rätt för gäldenären att söka återvinning.

4 kap. Särskilda bestämmelser angående svårföryngrade skogar.

18 §.

I fråga om skogar, som på grund av belägenheten, markens beskaffenhet, klimatet med mera äro svårföryngrade, skall vad i 2 kap. är stadgat äga motsvarande tillämpning, med iakttagande

1) att avverkning för annat ändamål än husbehov må äga rum allenast med tillstånd av skogsvårdsstyrelsen, därvid ägaren vare berättigad att erhålla tillstånd till avverkning på en gång i så stor utsträckning, som är med skogens återväxt förenlig, dock med iakttagande, dels att avverkning i den omfattning, att särskilda åtgärder erfordras för återväxtens betryggande, allenast må medgivas, om sådana åtgärder kunna företagas utan oskäligen kostnad, och dels att, därest icke avverkningen föranlåtes av skogens beskaffenhet eller eljest en god skogsvårds fordringar, fastigheten icke genom avverkningen må komma att för framtiden lida brist på till husbehov behörlig skog efter ortens förhållanden.

2) att där skogsvårdsstyrelsen finner nödigt att vissa träd överhållas såsom fröträd, eller till skydd för återväxten avverkning inom visst område ej må äga rum varken till husbehov eller för annat ändamål, styrelsen äger meddela föreskrift härom; skolandet, om så anses erforderligt, träden och området tydligt utmärkas.

Skogsvårdsstyrelsen skall jämväl föreskriva erforderliga åtgärder för återväxtens betryggande.

19 §.

Å försumpad skogsmark, där skogens tillväxt och återväxten uppenbarligen ej kunna utan oskäligen kostnader tryggas genom särskilda åtgärder, äge vad i 3, 5, 9, 10 och 18 §§ stadgats icke tillämpning.

5 kap. Bestämmelser angående omläggning av skogsmark.

20 §.

Vad i denna lag stadgas skall ej utgöra hinder för skogsmarks omläggning vare sig till byggnadstomt, trädgård, åker, fiskdamm, väg eller till annat liknande ändamål och ej heller, så framt marken är därtill lämplig och icke av större ytvidd än som kan anses skäligt för anordnande medelst röjning eller andra särskilda åtgärder av betesmark till varaktigt betesbruk eller äng; dock med iakttagande av att för dylik omläggning erfordras skogsvårdsstyrelsens tillstånd:

1) därest marken ingår i område, varom stadgas i 18 §, eller den är belägen inom Gottlands län eller på Öland; i vilken händelse avverkning och omläggning må medgivnas allenast om marken prövas icke böra fortfarande användas för skogsbörd till skydd mot ödeläggelse av angränsande marker; samt

2) därest omläggning av annan skogsmark, än i 1) sägs, till betesmark eller äng ifrågasättes och å området finnes yngre skog.

Då tillstånd jämlikt denna paragraf lämnas, skall skogsvårdsstyrelsen ock bestämma tid för fullgörandet av åtgärder, som erfordras för det avsedda ändamålet.

21 §.

Därest markägare, mot vilken framställes påstående om vidtagande av åtgärder för återväxtens betryggande, vill omlägga skogsmark till annan i 20 § omnämnd användning, skall skogsvårdsstyrelsen avfordra honom skriftlig förbindelse att inom viss, av styrelsen godkänd tid vidtaga för omläggningen erforderliga åtgärder.

Lämnas ej sådan förbindelse, stämme skogsvårdsstyrelsen in saken till domstol, och äger denna meddela de föreskrifter, till vilka omständigheterna föranleda.

I fråga om förbindelse och av domstol meddelad föreskrift, som i denna paragraf angives, äge vad i 15 § stadgats motsvarande tillämpning.

Fullgöres icke inom bestämd tid vad markägaren enligt denna paragraf förbundit sig eller fått sig förelagt vidtaga, må på talan av skogsvårdsstyrelsen domstolen efter omständigheterna förelägga ny tid för fullgörande av för markens omläggning erforderliga åtgärder eller föreskriva vad därför skall vidtagas.

6 kap. Ansvarsbestämmelser.

22 §.

1 mom. Företager någon avverkning i strid mot anvisning, avverknings-

förbud eller domstols utslag, eller underlåter någon att verkställa föreskriven åtgärd i behörig tid, eller förfogar någon mot bestämmelsen i 4 § 2 mom. över virke, som blivit avverkat till husbehov, straffes med böter från och med tjugofem till och med femtusen kronor.

Då till straff enligt detta mom. dömes, skall tillika det avverkade virket, där det ligger å skogen kvar eller, om det är bortfört, fortfarande är i avverkarens besittning, tagas i beslag och dömas förbrutet. Undgår dylikt virke beslag, är den, som låtit verkställa avverkningen, skyldig att utgiva ersättning med belopp, motsvarande värdet av samma virke. Har efter avverkningen förbudet återkallats eller förfallit eller blivit genom laga kraftvunnet beslut upphävt, förty att förbudet icke bort meddelas, må icke virke dömas förbrutet eller ersättning utdömas, som här är sagt.

2 mom. Varder i fall, där jämlikt 20 § skogsvårdsstyrelsens tillstånd erfordras för skogsmarks omläggning till annan användning, avverkning företagen, men eftersättes åtgärd, för vars vidtagande tid blivit bestämd efter vad i nämnda paragraf stadgats, vare straffet böter från och med tio till och med femhundra kronor; dock vare, där under den föresatta tiden flera varit för åtgärdens vidtagande ansvariga, den av dem, som finnes ej hava i avsevärd grad bidragit därtill, att åtgärden icke blivit fullgjord, från ansvar fri.

3 mom. Innefattar förseelse, varom här är fråga, förbrytelse mot allmänna strafflagen, skall gärningen bedömas enligt vad i 4 kap. 1 § strafflagen är för likartat fall stadgat. Förskyller förseelsen enligt 1 mom. här ovan påföljd, som i andra stycket därav sägs, varde ock den påföljd ådömd.

23 §.

Allmänne åklagaren så ock skogsvårdsstyrelsen och dess tjänstemän med högre skoglig utbildning äge lika behörighet att åtala förseelser, varom i 22 § sägs, samt att med beslag belägga virke, som kan dömas förbrutet. Sistberörda befogenhet tillkomme jämväl övrig i 1 § omförmäld skogspersonal; skolande av denna verkställt beslag så snart ske kan och senast inom fjorton dagar anmälas hos någon av de åtalsberättigade.

Varder ej inom fyrtiofem dagar, från det beslag skedde, åtal i laga ordning anställt, vare beslaget förfallet; ägande skogsvårdsstyrelsen att, innan åtal anhängiggjorts, häva beslag, som verkställes av någon dess befattningshavare.

24 §.

Virke, som enligt denna lag dömes förbrutet, skall av åklagaren försäljas å offentlig auktion, så kungjord som om auktion å utmätt lös egendom är stadgad. Begär, innan frågan om virkes förverkande slutligen prövats, virkets ägare, att försäljning skall äga rum, eller finner, på anmälan av åklagare, överexekutor, att virket skall säljas i den ordning nyss sagts; och skall i ty fall virkets ägare, där han är känd och inom riket boende, eller, där han bor utom riket men inom riket har känt ombud, som äger att för honom mottaga stämning och avgiva svaromål, ombudet genom åklagarens försorg bevisligen underrättas om auktionen minst åtta dagar innan den hålles. Anmälan av åklagare, varom här ovan sägs, skall vara åtföljd av fullständig, av två trovärdiga män styrkt förteckning, utvisande virkets mängd och beskaffenhet.

25 §.

Böter, som enligt denna lag ådömas, ävensom genom försäljning av förbrutet virke uppkommen behållning och utdömd ersättning för virke, som undgått beslag, tillfalla den av vederbörande skogsvårdsstyrelse omhänderhavda skogsvårds-kassan.

Försäljes i beslag taget virke, innan det dömts förbrutet, skall, till dess frågan därom blivit slutligen avgjord, försäljningssumman nedsättas i riksbanken på sätt särskilt är stadgat; och skall om sådana medels insättning i bankinrättning vidare gälla vad i 160 § utsökningslagen sägs.

26 §.

Saknas medel till fulla gäldandet av böter, vartill någon enligt denna lag fälles, skall förvandling ske enligt allmänna strafflagen.

7 kap. Om fullföljd av talan.

27 §.

1 mom. Den, som icke åtnöjes med skogsvårdsstyrelsens beslut i ärende, varom i denna lag stadgas, äger att däröver hos länsstyrelsen anföra besvär. Rätt till klagan över sådant beslut vare ej till viss tid inskränkt.

Påkallas undersökning å marken förordne länsstyrelsen en skogsstatens tjänsteman att med biträde av två ojävige gode män, vilka av förrättningsmannen utses bland dem, som till ledamöter i ägodelningsrätt eller till gode män vid lantmäteriförrättningar i orten valde äro, å stället undersöka förhållandet och avgiva redogörelse däröver. Markägaren skall kallas att närvara vid förrättningen. Kostnaden av dylik undersökning skall förskjutas av medel, som av skogsvårdsstyrelsen förvaltas, men kan genom länsstyrelsens slutliga beslut åläggas klaganden, om han påkallat undersökningen. Nödig hantlangning skall av klaganden utgöras.

2 mom. Över länsstyrelsens beslut må klagan föras hos Konungen genom besvär, som skola ingivas till jordbruksdepartementet före klockan tolv å trettionde dagen från den dag klaganden erhöi del av samma beslut.

28 §.

Over rättens slutliga utslag i mål enligt denna lag föres klagan genom besvär, ändå att talan ej föres om ansvar.

Över överexekutors åtgärd i anledning av framställning, varom i 17 § sägs, må ej klagan föras.